

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Den 15de November 1890.

40de Aargang.

Konferencen i Saltstaden.

De Sidste-Dages Helliges 61de Halvaarskonference holdtes i Saltstadsens store Tabernakel den 4de, 5te og 6te Oktober 1890, og var i Sandhed en af de mest betydningsfulde Konferencer, som har været afholdt fra Kirkens Organisation. Guds Mand og Kraft var tilstede ved alle Forsamlingerne, og ikke mindst Søndag Formiddag, naar Kirkens Autoriteter bleve opholdte og Præsident Woodruffs Erklæring vedtaget med enstemmig Votum. Talerne vare fyldte af Herrens Mand og udmærkede Raad og Værdomme bleve givne, hvilke vil bringe Betsignelse til Enhver, som vil efterleve samme.

Følgende Brødre talte i Lobet af Konferencen: Præsidenterne Wilford Woodruff og Geo. D. Cannon, Apostlene Lorenzo Snow, F. D. Richards, Moses Thatcher, F. M. Lyman, J. H. Smith, H. J. Grant, J. W. Taylor, A. H. Lund, M. W. Merrill og A. H. Cannon, samt Eldsterne John Morgan, B. H. Roberts og J. D. T. McAlister.

Blandt de Principer som bleve behandlede, ville vi fremholde følgende:

Nødvendigheden af, at enhver Familiefader efterkommer Guds Befaling i at ordne Hjemmets Anliggender, og udrydde Uretfærdighed fra sit Hjem.

Bigtigheden af, at vedligeholde en fuldstændig Organisation af det hellige Præstedomme, samt at enhver Mand, der er anbetret en Grad af Præstedømmet, stadig virker i den Stilling, han indtager.

Nødvendigheden af, at bortfjerne alle daarlige Jølelser, som maatte findes iblandt de Hellige.

Ikke at stifte Gjæld, og altid være ærlige, samt opfylde alle givne Forpligtelser.

Den rette Undervisning og Uddannelse af den opvoksende Ungdom.

At stue fremad til Frelserens Komme, men imedens vi iagttage Tidernes Tegn tillige at være forsigtig og ikke bestemme Tiden eller Dagen for Profetiernes Opfyldelse.

Nødvendigheden af, at udvise den samme Enighed, som findes blandt Kirkens Autoriteter, saa at Guds Gave og Kraft maa tiltage blandt de Hellige.

En af de vigtigste Principer, der vare omtalte, var Nødvendigheden af Tro, saa at de Hellige maatte blive i Stand til at vedligeholde Forbindelsen mellem dem selv og Himmelen, thi erved ville de ikke blive bedragne. Ethvert Medlem af Kirken, der maatte være i Tvivl med Hensyn til et eller andet Skridt, som er taget, kan, om han ikke har bortfjærnet Aabenbaringens Aand fra sit eget Bryst, modtage et levende Vidnesbyrd, angaaende det som er foretaget, ved at paafalde den Almægtige i ydmyg Bøn, og derved bortfjærne fra sit Sind enhver Skygge af Tvivl, og gjøre enhver Ting ligesaa klar, som Middagsjolen. Dette er Klippen paa hvilken de Hellige skalde bygge. Det er Saliggjorelsens Grundvold, og en sikker Beskyttelse mod Bedrageri.

Tilfjendegivelsen af Guds Aand og Kraft i Løbet af Konferencen var et tydeligt Bevis til alle de Hellige, at ethvert Foretagende var anerkjendt af Herren. Havde derimod de Forhandlinger, som bleve udførte ikke været i Overensstemmelse med Guds Vilje, vilde ikke en saadan Fred eller Tilfjendegivelse af Guds Aand gjort sig gjældende.

Præsident Woodruffs Erklæring.

Telegrammer til Pressen ere blevne udsjendte i politiske Djemed fra Saltjøstaden, hvilke have erholdt vidtstrakt Udbredelse, og som have paastaet, at Utah Kommissionen i sin sidste Beretning til Indenrigsministeren har erklæret, at polygamiske Egtefæbber fremdeles højtideligholdes i Utah, og at 40 eller flere saadanne Giftermaal have fundet Sted siden sidste Juni Maaned eller i Løbet af sidste Aar, og tillige at Kirkens ledende Mænd i offentlige Taler lære, opmuntre og tilskynde Folket til at vedblive med at praktisere Polygami.

Derfor erklærer jeg, som Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, paa det højtideligste, at disse Beslydninger ere falske. Vi lære ikke Polygami eller Plerkoneri, ej heller tillade vi Nogen at indtræde i denne Egtefæbsorden, og jeg benægter at 40 eller noget andet Antal af polygamiske Egtefæbber ere bleven højtideligholdte i Løbet af nævnte Tid i vore Templer eller paa noget andet Sted i Territoriet.

Et Tilfælde har været omtalt, i hvilket det Rygte er blevet udbredt, at en Bielse fandt Sted i Begavelseshuset i Saltjøstaden om Foraaret 1889, men jeg har ikke kunnet udfinde, hvem der forrettede denne Bielse. Om noget saadant Egtefæb blev forrettet, er det slet uden mit Vidende. Som Følge af denne paastaede Tildragelse blev Begavelseshuset, ifølge min Befaling, straks nedrevet.

Efter som Love ere blevne udstedte af Kongressen mod Polygami, hvilke Love ere blevne erklærede konstitutionelle af Landets højeste Domstol, erklærer jeg herved, at det er min Hensigt at underkaste mig disse Love, og at bruge min Indskydelse over Kirkens Medlemmer, over hvilke jeg præsiderer, til at gjøre ligeledes.

Der findes intet i mine Belærelser til Kirkens Medlemmer, ej heller i mine Medarbejderes, under nævnte Periode, der kan blive udthdet som Opmuntring til Polygami, og om nogen af Kirkens Medster har benyttet sig af Udtalelser, der synes at have hentydet til noget saadant, har han straks bleven irettesat.

Dg nu erklærer jeg offentlig, at mit Raad til de Sidste-Dages Hellige er, at afholde sig fra at indgaa i Egtefæbsforbindelser, som ere forbudte af Landets Lov.

Wilford Woodruff,
Præsident for Jesu Kristi Kirke
af Sidste-Dages Hellige.

Præsident Cannons Tale.

Jeg ønsker at læse en Del af en Uabenbaring, som Herren gav til Profeten Joseph Smith den 19de Januar 1841:

„Sandelig, sandelig siger jeg Eder, naar jeg giver en Befaling til nogen af Menneskenes Børn at gjøre en Gjerning til mit Navn, og disse Menneskenes Børn gaa til af al deres Styrke, og med Alt det, de have, for at udføre den Gjerning, og ophøre ikke med deres Flid, og deres Fjender komme over dem, og hindre dem fra at udføre den Gjerning, se, da bør det mig ikke mere at fordre den Gjerning af hine Menneskenes Børns Hænder, men annanne deres Offer.“

Herren siger andre Ting i Forbindelse med dette, men som jeg anser unødvendig at læse ved denne Lejlighed, dog er den hele Uabenbaring nyttig og lærerig, samt fordelagtig for Enhver at læse.

Det er paa denne Grundvold at Præsident Woodruff har følt sig selv berettiget til at udstede denne Erklæring.

Jeg synes, det ikke vilde være ret lige overfor denne Konference, om ikke Noget blev sagt med Hensyn til denne Sag, endstjønt Enhver er bekendt med, hvor vanskeligt det er at behandle dette Emne, uden at sige Noget, som paa en eller anden Maade vil give Anstød. Hvad mig selv angaar, kan jeg sige, at jeg er en af de Mænd i denne Kirke, som have søgt at opholde dette Princip — celestialet Vgteskab. Saavel offentlig som privat har jeg givet min Tro tilkjende desangaaende, og har forsvaret det allevegne og under alle Omstændigheder, samt har jagt, naar det har været nødvendigt, at jeg betragter denne Befaling for mig bindende og ufravigelig.

Men en Forandring har fundet Sted. Vi have forsøgt at bevise, at Landets Lov, som vedrørte nævnte Princip i vor Religion, var modstridende til de Forenede Staters Konstitution. Vi vare af den Ansættelse for mange Aar, at den Lov, som blev vedtaget den 1ste Juli 1862, var aldeles modstridende den første Forbedring af Grundloven, som siger: Kongressen skal ikke vedtage nogen Lov, som vedrører Stiftelse af Religion eller forhindre fri Udøvelse deraf. Vi beroligede os paa dette, og for mange Aar fortsatte med at praktisere Polygami. Vi troede, at Loven imod Polygami ikke var grundlovs-mæssig, og at vi havde Ret i Overensstemmelse med Grundloven at praktisere dette Princip i vor Religion. Saa overbevist var jeg af den Opfattelse, at jeg i en Samtale med Præsident Grant og hans General-Advokat Williams, jagde, at om min Sag havde været af saadan Betskaffenhed, at Loven kunde naa den, (hvilket den ikke kunde paa Grund af den i Loven fastsatte Begrænsningstid) vilde jeg have været villig til at lade den blive bragt frem som en Provesag, ja at Loven kunde blive prøvet. Vi vare opholdte i denne Opfattelse, ikke alene ved vor egen Udlæggelse af nævnte Grundlovsparagraf, men ogsaa af flere af Landets dygtigste Advokater, hvilke betragtede Sagen paa samme Maade, som vi gjorde, nemlig, at denne Lov var kun et Indgreb i vore religiøse Rettigheder, og at vi, saalænge vor Udøvelse ikke fornærmede vore Medmennesker eller foruroligede Andres Fred og Lykke, havde Rettighed til at praktisere dette Princip. Det er ikke mere end seks eller otte Maanedes siden, at jeg havde Anledning til at tale med to af de Forenede Staters Senatorer. Begge udtalte sig omtrent saaledes: „Hr. Cannon, om dette som

J praktijere ikke havde været forenet med Religion, vilde det muligvis have blevet tilladt; men J have forenet det med Religion, og dette har opirret de religiøse Følelser til en saadan Grad blandt Folket, at de ikke kan beroliges. Hvad Udvøvelsen af Polygami angaar, kunde det muligvis have blevet praktiseret ubemærket, om J ikke havde gjort det til en Del af Eders Tro, og et anerkjendt Princip i Eders Religion." Dette er ikke netop ordlydende, men Tæerne, som jeg erholdt fra disse Mænds Udtalelser.

Vi vare ganske vis paa, at denne Lov var ukonstitutionel. Præsident Daniel H. Wells vil erindre, hvorledes vi forsøgte at faa en Sag sat i Gang i Brigham Youngs Tid, saa at Loven kunde blive prøvet. Vi ønskede Crastus Snow til at have sin Sag prøvet. Det skulde visjelig have været det sidste vi vilde have forsøgt, at stille en saadan Mand, som Br. Snow i Forlegenhed, derjom vi ikke havde været fuldkommen overbevist om, at denne Lov var grundlovsstridig, og vilde saaledes blive erklæret ukonstitutionel af de Forenede Staters højeste Domstol. Vi telegraferede til Br. Snow i den Tanke, at hans Sag kunde komme under Lovens Omraade, men erholdt Svar, at den ikke kunde paa Grund af Begrænsningstiden. Vi ønskede naar denne Sag blev frembragt, at den skulde være af en saadan Bestaenhed, at den kunde blive aabent og ærligt prøvet for Landets Domstole. Sluttelig blev Broder George Reynolds valgt. Jeg sagde ved mig selv, naar jeg blev bekendt med det uheldige Resultat: „Det er den sidste Gang, jeg vil have noget med en Prøvesag at bestille, som vil sætte nogen Persons Frihed paa Spil." Efter at Dommen var affagt, blev det mig lovet af en højtstaaende Embedsmand, der

havde Ret til at give et saadant Løfte, at han (Broder Reynolds) skulde blive frikjendt, naar Omstændighederne vare forklarede for ham. Dette blev gjort, og det blev endvidere bevisst, at alle Vidnesbyrd vare forskaffede af Broder Reynolds selv, og at alt dette havde blevet tilvejebragt for at Sagen kunde blive prøvet. Ved det andet Forhor tror jeg vistnok, at Broder Reynolds Advokater bleve forfrækkede, thi noget indtraf, som gav Sagen et helt andet Udseende, men da Virkelighederne, som jeg før sagde, bleve forklarede for en højtstaaende Embedsmand, blev jeg lovet, at Geo. Reynolds skulde blive benaadet. Der var alligevel dem i denne Stad, som vare bestemte paa, at han ikke skulde undgaa Fængsel, og Statsadvokaten skrev et Brev, der forandrede denne Embedsmands Mening (hvilket han senere fortalte mig) og saaledes nægtede at indfri sit givne Løfte. Men endog efter alt dette var der Omstændigheder forbundne med Sagens Afgjørelse, som foraarjagede, at vi nodig kunde antage den.

Historien om hvad som er sket siden den Tid, er bekendt for Eder og for hele Verden. Vi have følt, at denne Guds Befaling var af stor Vigtighed til os, forbunden med saa mange alvorlige Folger, at vi ønskede at gjøre Alt i vor Magt til at lade Verden forstaa den Stilling, vi indtog. Der findes muligvis Mænd iblandt os, som troede, at de vilde blive fordømte, om de ikke adlød dette Princip, idet de have antaget det, som en direkte Befaling fra Gud. Af denne Aarsag er det, at vi saa fastholdende have protesteret, og saa ivrigt forsøgt at give vore Hensigter offentlig tilkjende angaaende dette Princip.

Jeg formoder, at der er to Klaser til Stede i denne Forjamling i Dag

— en Klasse, som foler bedrovet, fordi det har været nødvendigt at tage et saadant Skridt, som vi nu have taget; og en anden Klasse, som vil sige: „Har jeg ikke sagt Eder det?“ „Fortalte jeg ikke, at det vilde komme til at ske?“ „Sagde jeg Eder ikke, at I burde have søjet Eder efter dette for flere Aar tilbage, istedetfor at udholde hvad I nu have maattet lide siden den Tid?“ Der er maasse Mænd her i Dag, som ere stolte af deres Forudseelser, og som tage Ure til sig formedelst de forud-
 saa, som de paaftaa, hvad vi have ud-
 ført her i Dag, og vil lede Andre til at tro, at dersom deres Raad og An-
 skuelser havde blevet antagne, vilde muligvis alvorlige Følger være und-
 gaaede, og vi vilde have befundet os i en bedre Stilling, end den vi indtage for Nærværende.

Men jeg er af en hel anden Me-
 ning. Jeg tror, at det var nødvendigt, at vi skulde vidne for Gud vor evige Fader, og for hele Verden, at dette virkelig var et dyrebart Princip til os — ja, i mange Tilfælde mere dyrebart end Livet selv. Vi kunde ikke have givet Verden dette Vidnesbyrd, om vi havde givet efter den Gang, da disse Mænd, som jeg omtalte, foreslog Underkastelse; vi kunde ikke have overladt denne Nation uden Undskyldning. Det kunde blive sagt: „Havde vi vidst, hvad I nu fortæller, da skulde vi have haft helt andre Tanker om dette Princip i Eders Religion.“ Men nu, efter de sidste jels Mars Tildragelser, kan ikke denne Na-
 tion, nej ikke hele Verden anføre som Undskyldning, at de ere ubekjendte med vor Handlemaade og Opfattelse af dette Princip. Over 1300 Mænd have været fængslede for kortere eller længere Tid — fra en Maaned og op til flere Aar. De have frivilligt gaaet i Fængsel, som Martyrer for dette Princip, og ved

deres Underkastelse udvist, at de vare samvittighedsfulde i Opfattelsen af samme, og at det ikke var af Sanjelighed, de annammede denne Ugteffabsorden; thi om dette havde været Tilfældet, kunde de have tilfredsstillet deres Duster uden saadanne Opoffrelser, som have været forbundne med Udbydelsen af denne Lov — uden Fængsel, uden at opholde Hustruer og Børn, og foruden al denne Forhaanelse, som er bleven udvist imod dem. Om Vellyst havde været For-
 maalet, kunde den have blevet tilfreds-
 stillet paa en billigere Maade; mere i Overensstemmelse med den almindelige Sædvane i vort eget Land, og blandt Kristenheden i alle Lande. Men de Opoffrelser, som vi have gjort i den Henseende, vidne for Himlen og Jor-
 den, at vi have været oprigtige og sam-
 vittighedsfulde i Alt, hvad vi have ud-
 ført, og at vi ikke have ægtet flere Kvinder af Vellyst, men for at frelse dem, for at værne om deres Hæderlig-
 hed, for at enhver Kvinde i vort Land kunde faa et jelsstændigt Hjem, blive en respektabel Hustru, en æret Moder, elsket og agtet af sine Børn og hædret af alle sine Omgivelser.

Om ikke andre Resultater kan paa-
 vijes af vor Gjenstridighed, som man kalder det, staar dog de anførte Resul-
 tater urokkelige og kan aldrig tilintet-
 gøres. Disse Mands Fængsling, disse Kvinders og Børns unævnelige Lidelser ere optegnede i Himlene, og ere be-
 kjendte af Menneskene paa Jorden; de udgjøre et Kapitel i vor Historie, som aldrig kan udslættes.

Sidste-Dages Hellige! Vi have intet tabt ved de sidste fem Mars Erfaring. Vi have ikke tabt nogen Anseelse; vi have ikke forspildt vor Ure; vi kan møde Gud med frejdigt Blik, hvad denne Sag angaar; vi behøve ikke at slaa Djæne ned for Engle eller Mennesker

ved Bevidstheden om, at have gjort noget Uværdigt. Disse herlige Resultater ere nok til at erstatte os for Alt, hvad vi have gennemgaaet.

Men Tiden er kommen i Forsynets Ethrelse, da Noget bør gøres for at møde denne Nations Fordringer. Præsident Woodruff og andre af Kirkens ledende Mænd ere bleve anmodede, jeg kunde sige hundredvis af Gange, om at sige Noget; om at bekendtgjøre Noget. Flere af vore ledende Brødre have udtalt sig jaaledes: „Da vi have nægtet at give Tilladelse til polygamiske Ektefæber, hvorfor kan vi saa ikke drage Nytte deraf?“ „Hvorfor kan vi ikke fortælle det til Verden og høste Gavn deraf?“ „Vore Fjender paastaar fremdeles, at vi praktisere Polygami i Hemmelighed, og siger, at vi ere uærlige og skyldige af listige Kunstgreb; om vi virkelig have sluttet med at give Tilladelse til Mænd at ægte mere end en Hustru, hvorfor maa Verden saa ikke vide det?“ Saadanne Bemærkninger have vi tit og ofte hørt, men aldrig har Guds Aand tilkjendegivet, at dette skulde gøres, dog have vi forventet, at Herren vilde give sin Vilje tilkjende desangaaende. Den 24de September sidstleden besluttede Præsident Woodruff at skrive Noget. Han havde søgt Herren i hdmng Bon at vise ham, hvad burde gøres. Guds Aand hvilede over ham, og inspirerede ham til at skrive den Erklæring, som blev oplæst for Eder. Jeg folte, at det var Ret, endstjont det gik imod mine Følelser i flere Retninger, men naar Gud tilkjendegiver sin Vilje gennem sine Tjenere, haaber jeg, at jeg og enhver Sidste-Dages Hellig vil boje sig i Underdanighed. Da denne Erklæring var skreven, blev den tagen uuder noje Overvejelse. Præsident Woodruff er for Nærværende den Mand, som holder Beseglingens

Nøgler. Disse Apostle, som ere her tilstede, have den samme Myndighed, som han haver; vi ere alle ordinerede med den samme Ordination; vi have alle haft de samme Nøgler og Kræfter beseglede paa os; men der er en Orden i Kristi Kirke, som bestemmer, at der er kun en Mand paa Jorden ad Gangen som holder Beseglingsmyndigheden, og denne Mand er Kirkens Præsident, for Nærværende Wilford Woodruff. Derfor undertegnede han denne Erklæring. Nogle har givet det Spørgsmaal: „Hvorfor understrev ikke hans Raadgivere Erklæringen?“ „Hvorfor blev den ikke understrevet af Andre?“ Jeg har allerede sagt Eder Marjagen — fordi han er den eneste Mand, som har Ret dertil; men alle Brødrene sanktionerede Erklæringen, thi vi havde ogsaa søgt Herren i hdmng Bon angaaende denne Sag, og vidste, at det var i Overensstemmelse med den Almægtiges Vilje.

Der har vistnok aldrig været en Tid, da Kirkens ledende Mænd have følt Nødvendigheden af at leve nærmere til Gud end netop nu, fordi de have jet de Hellige omgivet af Vanskeligheder af alle Slags. De have følt Ansvar, der hviler paa dem som Folkets Ledere. Vi føle, at de Hellige er i vor Varetagt, og om nogen Skade tilstøder Faarene, vil Hyrderne holdes ansvarlige. I, mine Brødre og Søstre, have modtaget et selvständigt Vidnesbyrd, at disse Mænd ere Guds Tjenere, og I føle selv Herrens Aand brænde i Eders Hjerte, naar disse Mænd forkynde Eder Guds Ord.

Med alvorlige Betragtninger af alle disse Ting er denne Beslutning tagen. Vil dette prøve de Helliges Tro? Maaſte det vil, og maaſte Prøvelsen vil være størst for dem, som ikke have adlydt dette Princip. Men alt hvad vi kunne sige til Eder er: Sog Herren

i ydmyg Bøn; gaa ind i Eders Lonkamre, og bed den Almægtige om at give Eder et Vidnesbyrd, ligesom han har givet os, angaaende denne Sag, og I vil erfare, hvad I maaste ikke kan se eller forstaa for det Nærværende.

Jeg beder Gud at velsigne Eder

Alle, mine Brødre og Søstre; at Herren maa skjænke Eder sin Helligaand; at han maa lede Eder fremad paa Opbyggelsens snevne Sti; at han maa beskytte os i Fremtiden, ligesom han har i det Forbigangne, hvilket er min Bøn for Kristi Skyld. Amen.

Lidt om Kvindens Arbejde i Zion.

Der findes ingen Organisation blandt de Sidste-Dages Hellige i Zion, som gjør mere for de Fattige og Nodlidende end „Den kvindelige Hjelpeforening“. Denne Forening holdt sin almindelige Halvaarskonference i Saltjostaden den 7de Oktober sidstleden. Konferencen overværedes af et stort Antal Repræsentanter og Medlemmer fra alle Dele af Territoriet, samt Idaho, Arizona, Wyoming og Colorado. Søstrene, som præsidere over disse Organisationer i de forskjellige Staver, afgave udmærkede Beretninger angaaende det Arbejde, som havde blevet udført i deres respektive Virkefredse.

Blandt Andre talte Søster Zina D. H. Young, Foreningens Overbestyrerinde, der nylig var hjemkommet fra Canada, opmuntrende til de Forsamlende vedrørende dette Velgjorenheds Arbejde.

Den statistiske og finansielle Rapport blev oplæst, hvilken udviste, at denne Forening har 368 Organisationer og 16,741 Medlemmer. I Løbet af de sidste seks Maaneder havde 3,096 Forsamlinger blevne afholdte og 6,680 Dollars (omtrent 25,000 Kroner) uddelt til de Fattige. Desuden havde større

Bidrag blevet ydet til Dezeret Hospital, Templerne og andre Djemed. Foreningen havde en Pengebeholdning af 11,246 Dollars og faste Ejendomme til et Velob af 68,599 Dollars eller en Totalsumma af 295,426 Kroner, samt et bethdeligt Oplag af Hvede og andet Korn.

Søstrene fortjene Berømmelse for den ædle Gjerning, de udføre. Foruden deres huslige Arbejde i Hjemmet og Opdragelsen af deres egne Børn, finde de Tid til, paa deres kjerlige og moderlige Maade, at troste og opmuntre Andre. I et Samfund, hvor saadanne ædle Mødre findes, kan ikke de Unge let afvige fra hvad der er ret, dydigt og ædelt; thi som Mødrene blandt et Folk er, saa vil den opvoksende Slægt blive.

De Sidste-Dages Hellige er jaaledes et Folk, som tilfulde forstaa Nødvendigheden af, at uddane deres Døtre til ædle Mødre, vidende, at paa disse for en stor Del, beror den kommende Slægts Skjæbne.

Maa Gud fremdeles lægge sine Velsignelser til disse Kvinders ædle Bestræbelser!

Elsker Aetfærdighed, I som domme paa Jorden; gjør Eders Tanke om Herren med Godhed, og søger ham med Hjertets Enfoldighed.

Den 15de November 1890.

Vort Besøg i Missionen.

De forskjellige Halvaarskonferencer i denne Mission ere nu afholdte. Om Aftenen den 4de Oktober tog Konferencemoderne i Goteborg sin Begyndelse. Der var mange Hellige og ikke saa faa Fremmede tilstede. Lokalet var dekoreret med Blomster og Grønt, og gav saaledes et behageligt Indtryk. Mange Fremmede vare til Stede i Forsamlingerne den følgende Dag, og lyttede med spændt Opmærksomhed til de Vidnesbyrd, som bleve givne ved Guds Mands Inspiration. Missionærernes Beretninger tilkjendegav, at Udfigterne for Evangeliets Udbredelse ere lovende i de fleste Græne. Der er ni Eldster fra Zion i denne Konference, og disse ere flittige og forenede i deres Arbejde; de Hellige ere villige til at opfylde deres Pligter og efterleve Evangeliets Love.

Tirsdagen den 7de besøgte vi afdøde Eldste John A. Quists Begravelsessted. De jordiske Levninger af denne ædle og nidkjære Arbejder i Herrens Vingård hviler i en ny Kirkegaard, som er beliggende ikke langt fra den romantiske Slotsfjov.

Onsdag Morgen forlod vi Goteborg, og rejste i Forening med Præsident Kenström og tre andre Eldster til Trollhättan. Her havde vi en velbesøgt Forsamling om Aftenen. Mange af de Fremmede, som overværede Forsamlingen, lyttede med Opmærksomhed til Talerne, medens Andre kom ene for at tilfredsstille deres Nysgjærighed. I denne Græn findes et Sangkor, der gjør stor Nytte i Forsamlingerne.

Vi havde Lejlighed til at besøge seværdige Steder omkring Trollhättan, og beundre de underlige og interessante Naturskønheder, som findes i denne Egn. Torisdag Morgen tog vi Afsted med Brodrene og fortsatte Rejsen igjennem Sveriges og Norges yndige Dale, og havde Anledning til at tage i Njeshn de vidt berømte norske Skove, Fjelde og Fjorde.

I Christiania blev vi venlig modtaget af Præsident D. S. Berg. Vort Konferencemode dersteds tog sin Begyndelse Torsdag Aften den 11te i de Helliges rummelige Lokale i Osterhausgaden, som for Anledningen var særdeles smagfuldt dekoreret med Blomster og Grønt, og bar i Sandhed et festligt Præg. Den følgende Dag holdtes tre Forsamlinger, der vare vel besøgte af baade Hellige og Fremmede. Mandag Aften havde Søndagskolen en behagelig Fest. Forfriskninger bleve serverede til Bornene, og Sangkoret, som i de foregaaende Forsamlinger havde bidraget saa meget til at gjøre Konferencen til en sand Fest ved at synge deres behagelige Zionsfange, udviste ogsaa ved denne Lejlighed deres Dydighed, idet de lod deres yndige Melodier runge til stor Glæde og Tilfredshed for de Tilstedeværende. Onsdag Aften holdt den kvindelige Hjælpeforening en Bazar, hvorved ikke saa faa Midler tilvejebragtes, som ville blive benyttede i det ædle Djemed, at afhjælpe de Fattiges Trang. Her havde vi atter Lejlighed til at lytte til Korets opmuntrende Sange.

Udfigterne for Evangeliets Fremgang i Norge ere lovende, og Eldsterne ere fyldte med Tro og Energi, og virker med Flid og Nidkærhed i deres respek-

tive Arbejdsmaarer. De Hellige praktisere de Principer, som de have annammet, thi de have den Overbevisning: at Gjerninger i Forbindelse med Tro, og ikke Tro alene, vil bringe dem Salighed.

Torsdag den 16de toge vi Afsted med Præsident Berg og Missionærerne, og rejste pr. Jernbaane via Charlottenberg til Stockholm, hvor Præsident N. P. Anderson og flere Brødre bød os velkommen. Lørdag Aften aabnedes Konferencemødet i det smukt dekorerede Lokale i Hornsgatan. De i denne Konference arbejdende Missionærer afgave gode Beretninger om Værkets Forfremmelse, hvoraf fremgik, at 99 Personer vare tillagte Kirken ved Daab i Løbet af de sidste jeks Maaneder og at Udsigten for Evangeliets videre Udbredelse i denne Del af Missionen var særdeles lovende, thi Mange undersøgte Sandheden. Her findes den største Konference i den skandinaviske Mission; den tæller over 1400 Medlemmer. Der er 17 dygtige Missionærer i denne Konference, hvoraf ni ere Landets Sonner. Vore Forjamlinger om Søndagen vare alle vel besøgte, og de Fremmede lyttede med spændt Opmærksomhed til hvad der blev sagt. Efter at have afholdt en Forjamling for de Hellige Mandag Aften, forlod vi Stockholm den 23de og ankom til Kjøbenhavn den følgende Dag.

I Selskab med Eldste C. E. Thorsteus, fra Kontoret, forlod vi Kjøbenhavn den 25de og rejste til Aalborg. Konferencen her tog sin Begyndelse samme Dags Aften. Om Søndagen holdtes tre Forjamlinger, der alle vare vel besøgte af Hellige og Fremmede. Ifølge de indgivne Beretninger, ere Udsigterne temmelig lovende. Præsident C. M. Jensen og hans Medhjælper arbejder i Enighed i Udførelsen af deres Kalbs Pligter. Mandag Aften blev en Forjamling afholdt for de Hellige, ved hvilken Vejledning gode og nyttige Raad og Lærdomme bleve givne.

Den 29de rejste vi til Aarhus, og i Forening med Præsident N. Frederiksen besøgte vi de Hellige i denne By indtil Lørdag den 1ste November, da Konferencen tog sin Begyndelse. Lokalet var festlig smykket med Flag, Krands og Grønt. I denne Konference virker ti Zions-Eldster, og deres Beretninger vidnede om, at Tilstanden blandt de Hellige er god, og at Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse ere lovende. Forjamlingerne om Søndagen vare vel besøgte, thi det rummelige Lokale var fyldt med opmærksomme Tilhørere. Herrens Mand og Kraft hvilede i en stor Grad over Brødrene, som talte i disse Forjamlinger, saa at kraftige Vidnesbyrd bleve afslagne. Et vel indøvet Sangkor under Præsident Frederiksens dygtige Ledelse, bidrog meget til at gjøre Forjamlingerne interessante og opmuntrende. Vi havde saaledes her, ligesom i de andre Konferencer, en behagelig Tid, ja, en sand Glædesfest. Den følgende Dags Morgen holdtes et Præstedømsmøde, og samme Dag bød vi Farvel til Brødrene og de Hellige i Aarhus og rejste tilbage til Kjøbenhavn.

Vort Besøg til de forskjellige Konferencer har givet os en Indsigt i Forholdene i denne Mission, og det er os en sand Glæde, at kunne benytte denne Vejledning til at udtale vor fuldkomne Tilfredshed med Tilstanden, saaledes som vi fandt den, og i Særdeleshed ved den Flid og Nidkærhed, som Brødrene fra Hjemmet, saavel som Landets Sonner, virke for Forfremmelsen af Guds ædle Sag. Det var tillige glædeligt at observere den Enighed og de gode Følelser, som findes blandt de Hellige, thi ved disse vil vi være i Stand til at neddrage vor himmelske Faders

Smil og Velbehag. Strid, Uenighed og Bagtalelse kommer fra den Dnde, og burde aldrig findes i vor Midte. Lad os som Hellige forstaa vor sande Stilling. Lad os erindre, at i Guds Rige kan Ingen staa stille, og derfor lad os altid stræbe at vandre fremad paa Dydens og Pligtens Sti. Om vi efterleve de Principer, som vi nu have annammet, ville vi være i Stand til, naar vi lære andre høje og ædle Befalinger, ogsaa at leve op til dem. Vor Udfrielse fra disse Lande vil kunne erholdes ved Opofrelse og gode Gjerninger, vidende, at Jesu Kristi Evangelium bestaar mere i Opfyldelsen af ædle Gjerninger end i hyperlige Taler og udmærkede Teorier.

Til vore Medarbejdere i denne Mission ville vi sige: Søg altid Herren i ydmyg Bon, saa at I maa have Guds Aand til at vejlede Eder, og derved blive i Stand til at udføre Eders Mission med Fre. Brodre! Vi ere her i Herrens Tjeneste, og lad vor Opforelse være saadan, som det sømmer sig Herrens Tjenere; lad os ikke benytte utilbørlige Talemaader, men søge at bruge et passende Sprog, og forkynde Evangeliet paa en intelligent Maade; lad os forstaa at benytte Tiden ret, og ikke bortkaste for meget af den, til at grandfste efter uopfyldte Profetier af mindre Betydning, thi hvad som allerede er aabenbaret er nok til vor Vejledning i Forkyndelsen af Evangeliets første Principer.

Vi ville ikke unblade at nævne, at det har været os en stor Glæde, ved vort Besøg i Konferencerne, at stifte personligt Bekendtskab med saa mange af vore nidkjære Medarbejdere, og trofaste Hellige i disse Lande. Vi nedbede Guds Velsignelse over dem, og Alle, som virke for Udbredelse af Sandhed og Ret.

Ankomst af Missionærer.

Den 28de Oktober ankom følgende Eldster fra Zion: N. J. Anderjen, J. P. Peterjen og P. Christensen fra Moroni, P. H. Hansen og M. P. Sørensen fra Mayfield, A. E. Christensen fra Fountain Green, N. Børgeson fra Lewiston og J. H. Forsgrén fra Brigham City.

Vi byde disse vore Brodre velkommen, og haabe, at Guds Velsignelser maa være dem tildele i deres Bestræbelser for Sandhedens Udbredelse i disse Lande.

Beskikkelse.

Eldsterne N. J. Anderjen og P. H. Hansen beffikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference,

Eldsterne J. P. Peterjen og M. P. Sørensen til at arbejde i Aarhus Konference,

Eldsterne A. E. Christensen og P. Christensen til at arbejde i Christiania Konference,

Eldste J. H. Forsgrén til at arbejde i Stockholms Konference, og

Eldste N. Børgeson til at arbejde i Gøteborgs Konference; alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Edward H. Anderson,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Fra Emigranterne. Eldste S. P. Jensen skriver fra New York den 23de Oktober: „Emigranterne, som forlod Kjøbenhavn den 2den dennes, ankom hertil i Dag, efter en behagelig Rejse over Atlanterhavet. Alt vel. Vi fortsatte Rejsen mod Vest i Eftermiddag Kl. 3.“

Skandinavisk Jubilæum.

Et meget interessant Jubilæum holdtes i Ephraim, Utah, den 14de og 15de September 1890, til Minde om Evangeliets Indførelse i Skandinavien i Aaret 1850. En Arrangementskomité havde været beskæftiget i flere Dage med at opføre en stor Lovsal for dette Djiemed. I den nordlige Ende af Salen, lige over Forhøjningen var, blandt andre Dekorationer, anbragt det indbydende Ord „Velkommen“, et større Billede af afdøde Apostel Crastus Snow, og de amerikanske, svenske, danske og norske Flag.

Eldste Andrew Jensen giver en udforlig Beretning i „Deseret News“ angaaende denne mindeværdige Fest, fra hvilken vi gøre følgende Uddrag:

Red det første Mode vare paa Forhøjningen: Apostel Anton H. Lund, Raadgiver Daniel H. Wells, Præsident Knud Petersen og fremragende Mænd fra forskellige Dele af Territoriet.

Præsident Knud Petersen kaldte Forjantlingen til Orden, og Sangkoret fra Mount Pleasant sang: „Morgenrodens Straaler bryde,“ hvorefter Aabningsbonnen blev opsendt af Eldste Christian Christensen, den første Mand der ordineredes til Eldste i Skandinavien.

Manti Musikkorps spillede flere amerikanske og skandinaviske Melodier, hvilke fyldte Folkets Hjerter med hjærlige Grindringer fra Svundne Dage.

Apostel A. H. Lund udtalte sin Glæde over, at samles med saa mange af de Hellige i den Anledning at fejre den 40de Aarsfest for Evangeliets Indførelse i Skandinavien. I Begyn-

delsen af Aaret 1850 fandtes der ikke en Sidste-Dages Hellig i de skandinaviske Lande, men inden Aarets Udgang lod Zions Sange paa de danske Sletter, jaavel som i de svenske Skove. Om Sommeren nævnte Aar ankom vor højt elskede Broder, Apostel Crastus Snow og tre andre Brodre til Skandinavien. Kirkens Præsidentskab havde ikke den Gang stort Bekjendtskab til de nordiske Riger. Men da Brodrene begyndte at prædike, om Evangeliets Gjengivelse til Jorden, fandt de et Folk beredt til at høre og annamme deres Vidnesbyrd, thi allerede to Maaneder efter deres Ankomst havde de den Glæde, at dobe femten Personer i Dresund, omtrent $\frac{1}{4}$ dansk Mil nord for Kjøbenhavn, som den første Frugt af Evangeliets Forkyndelse i Danmark. En kort Tid for havde imidlertid nogle faa Personer blevne dobt i Sverige. Det er et mærkeligt Sammentræf, at paa den samme Dag, som den første Daabs-handling blev udført ved guddommelig Myndighed i Danmark, vedtog det danske Folk 314 Aar før (den 12te August 1536) den lutherisk-protestantiske Tro istedetfor den katolske Lære, hvilken de forkastede. I det samme Aar, som Evangeliet blev først prædiket i de skandinaviske Lande, blev det ogsaa indført i Frankrig, Italien, Schweiz og Sandwicksøerne. Derfor kan 1850 og de følgende fire Aar ansees som meget vigtige i Kirkens Missionsvirksomhed. For denne Tid, nemlig i Aaret 1842, var en stor Gren af Kirken organiseret i La Salle County, Illinois, bestaaende

fornentlig af Nordmand, der allerede vare udbandrede fra Moderlandet til det den Gang fjerne Vesten. I blandt dem, som der annammede Evangeliet, var en Yngling, Knud Petersen, den nuværende alderstegne Præsident over Sanpete Stav i Zion. Naar de Hellige i Maret 1843 bleve opfordrede til at yde frivillige Gaver til Opførelsen af Nauvoo Tempel, udbviste de Hellige i La Salle Gren deres Beredvillighed i at give rigelig af deres Midler til dette Njemed. Profeten Josepchs Syn oplødes og han profeterede, at store Skarer vilde annamme Evangeliet i Skandinavien og samles til Zion. Taleren sluttede sine Bemærkninger med at anføre flere historiske Tilbragelser, og omtalte de store Resultater af Evangeliets Forkyndelse i de skandinaviske Lande.

Ældste P. D. Hansen, en af de første fire Missionærer til Danmark, gav en interessant Skildring om sin første Mission. Han glædede sig i Særdeleshed ved Erindringen om den behagelige Tid, som han tilbragte i Apostel Snows Selskab, medens de vare beskæftigede med at oversætte Mormons Bog paa Dansk.

Koret sang: „Se Morgenstjernens Straalers Glans“, hvorefter Fornid-dagsmodet sluttedes med Taksigelse af F. C. Sorensen fra Ephraim, en af de første Medlemmer af Kirken i Danmark.

Det andet Møde aabnedes med Salmen: „Vor Gud, vi til dig raabe“. Bon af Ole Svensen fra Manti, en af de første indfødte Missionærer, som prædikede Evangeliet i Danmark.

Ældste John M. Bohn, fra South Cottenwood, Forfatter af den første danske Salmebog, glædede sig ved at mødes med saa mange af sine tidligere

Medarbejdere i Bingsaarden. Han oplæste et langt Digt, skrevet af ham selv for Anledningen, og sluttede med at opmuntre de Hellige til Trofasthed.

Patriark D. N. Siljenquist, den første Ældste, der annammede Evangeliet i Skandinavien, som blev sendt fra Zion som Missionær til Danmark, holdt derefter en meget interessant Tale. Hans Erfaring som Missionær, havde været lang og behagelig, og hans Sjæl frydede sig ved denne højtidelige Sammenkomst.

Ældste A. W. Winberg, fra Salt Lake City, en af de første Missionærer til Sverige, og Opretteren af den første Gren af Kirken i nævnte Land, gav en interessant Skildring af sine Erfaringer som Missionær baade i Danmark og Sverige. Han glædede sig over Resultatet af Brodrenes Arbejde i Norden, jaavel som over den Oprigtighed og Trofasthed, som Skandinaverne i Zion havde lagt for Dagen.

Ældste Christian Larsen, fra Logan, en af de første Missionærer til Danmark og Norge, talte om Guds Gaver, der tildeltes de første Missionærer, som virkede i Skandinavien. Mange af dem vare ikke andet end ulærde Dreng, da de udsendtes i Bingsaarden, men Herrens Kraft fulgte dem i deres Bestræbelser for at aabne Evangeliets Dør til Frelse for Tusinder, som sad i Mørke og Uvidenhed. Tusinder have anmanmet Sandheden i Norge, og Bærket skrider fremdeles fremad i de skandinaviske Lande.

Modet sluttedes med Taksigelse af Ældste J. F. Dorius, en af de første Missionærer i Danmark.

Det tredje Møde aabnedes Mandag Morgen den 15de med Salmen: „Hvormed er Lammets Brud vel lig“, samt Bon af Ældste R. S. Brum, den første

Mand, som ordineredes til Præstedommet i Danmark.

Ældste C. C. A. Christensen, en af de første indfødte Ældster, som med megen Nidkjærhed virkede som Missionærer i Danmark og Norge, glædede sig ved at betragte de Frugter, som Evangeliets Forkyndelse havde baaret i de nordlige Lande. Han blev døbt for omtrent fyrrethve Aar siden, og havde tilbragt ti Aar af sit Liv i Missionens Tjeneste. Han havde erfaret Herrens Haand paa mange forskjellige Maader, og folte taknemlig for det Vidnesbyrd, han var i Besiddelse af angaaende Sandheden af det store Sidste-Dages Bærk.

Ældste Andrew Jensen, fra Salt Lake City, mindede de For samlede om de Forhold, hvorunder Kirken befandt sig i Aaret 1849, da Apostel Crastus Snow og andre Missionærer bleve udsendte for at aabne Evangeliets Dor i forskjellige Lande, og hvorledes Forlynet paa en forunderlig Maade bevarede disse Brodre paa deres Rejse over Land og Hav, og navnlig over Sletterne paa den strænge Vintertid. Omtalte hvorledes Herren har aabnet Vejen og velsignet Ældsternes Arbejde i Norden; thi af de forskjellige Missioner, som omtrent samtidig bleve aabnede, har ingen baaret saa rig en Frugt, som den skandinaviske Mission. Siden Evangeliets Indførelse i Skandinavien, ere 40,131 Sjæle blevne tillagte Kirken ved Daab, nemlig 21,655 i Danmark, 13,663 i Sverige og 4,813 i Norge. Af dette Antal ere 20,533 emigrerede til Zion, hvortil kan føjes omtrent en Tredjedel for udøbte Børn; ialt 30,000 Hellige, som have emigreret til Zion fra Skandinavien — 17,000 fra Danmark, 10,000 fra Sverige og 3,000 fra Norge. Nærværelsen af saa mange gamle trofaste Medlemmer, som i de forløbne 40 Aar

have baaret Dagens Byrde og Hede, og deres kraftige Vidnesbyrd, aflagte ved denne Lejlighed, burde være tilstrækkelig til at overbevise enhver oprigtig Sjæl om dette Bærks guddommelige Oprindelse.

Den øvrige Del af Formiddagsmødet blev benyttet af Ældstjerne Fredrik Petersen, C. A. Carlquist og Martin Christophersen fra Salt Lake City, Peter F. Madsen fra Brigham City, H. D. Magleby fra Monroe og Christian Andersen fra Ogden.

En Gave, bestaaende af 252 Dollars, skænket af de Hellige, blev af Præsident Petersen overrakt Ældste P. D. Hansen, hvis Helbred er svagelig.

Roret sang: „Amen raabe hver en Tunge“. Taksigelse af Ældste Jens Thomsen Valle, en af de første Hellige i Aalborg.

Fjerde Møde aabnedes med Salmen: „Nu Ephraims Vægter synger“, hvorefter Bon af Ældste John Larsen, et af de første Medlemmer af Kirken i Syd-Jylland.

Ældste Jens Hansen, fra Spanish Fork, der blev indlemmet i Kirken i 1851, omtalte sin mirakuløse Helbredelse ved Brodrenes Administration, og den Forfølgelse han igjennemgik imedens han søgte at indføre Evangeliet paa sin Fødeos Fyen.

Præsident Knud Petersen fremholdt mange mærkværdige Tildragelser, forbundne med Evangeliets Indførelse i La Salle County, Illinois, i Aaret 1842, og Missionærernes Erfaring i Danmark og Norge, samt sin egen Missionærvirksomhed ved Evangeliets Indførelse i Kristiania og Omegn. Omtalte Tempelarbejdet. Folket i Sanpete County have ydet 274,000 Dollars til Manti Tempel, hvor allerede 70,000

Daabshandlinger have blevne udførte for Udføde.

Biskop Lars S. Anderjen, fra Ephraim holdt derefter en livlig lille Tale, hvori han omtalte sin Erfaring i Kirken siden 1852; han havde anvendt mange Aar af sit Liv i Missionens Tjeneste baade i Danmark og Norge, og havde aldrig frngtet Modstanderens Brede.

Apostel Anton H. Lund oplæste nogle Citater fra „Morgenstjernen“, udgivet af Eldste Andrew Jensen, hvoraf fremgik, at den første Gren af Kirken — i Skandinavien — blev organiseret med

50 Medlemmer i Kjøbenhavn den 15de September 1850 — altsaa 40 Aar idag siden. Dmtalte ligeledes hvorledes Eldste A. W. Winberg organiserede den første Gren i Sverige den 24de April 1853. Taleren sluttede med at formane de Hellige til fortsat Trofasthed i Herrens Tjeneste.

Koret sang Salmen: „Et opløstende Minde“, hvorefter Festen, der overværedes af henved 3,000 Mennesker, sluttede med Taksigelse af Patriark D. N. Siljenquist.

Konferencemoderne i Stockholm.

Konferencemoderne i Stockholm tog sin Begyndelse Torsdag Aften den 18de Oktober 1890.

Nærværende vare: Missionspræsident Edward H. Anderson, Konferencepræsident A. P. Anderson, og Eldsterne J. Mattson, C. Söderlund, H. Erikson, L. J. Hensström, J. N. Olson, L. Persson, A. G. Johnson, samt syv Missionærer af Landets Sønner. Desuden et stort Antal Hellige og Fremmede fra forskjellige Dele af Konferencen.

Præsident A. P. Anderson gjorde nogle indledende Bemærkninger, omtalte denne Sammenkomsts Djemed, og overlod Tiden til Missionærerne, at afgive deres Beretninger. Der fremgik af Rapporterne, at Brodrene havde udført et godt Arbejde i Sommerens Løb, og at Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse vare meget lovende.

Præsident Edward H. Anderson udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Beretninger. Han var taknemlig til Gud for de herlige Velsignelser, som havde fulgt Missionærernes adle Bestræbelser i denne Del af Herrens Vin-

gaard, idet saa Mange have antaget disse saliggjørende Principer, og forenet sig med Kirken.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Præsident A. P. Anderson gav en samlet Rapport over hele Konferencen, hvoraf fremgik, at: Stockholms Konferencen, der er inddelt i ni Grene, tæller 1415 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. I det forløbne Halvaar vare 99 Personer indlemmede i Kirken ved Daab, 71 emigreerede, 17 udelukte og 8 døde. Folket i Almindelighed ere villige til at besøge vore Forsamlinger, hvilket har til Folge, at Mange under søge Evangeliets Principer. De Hellige ere gode og trofaste, og Missionærerne virke med Flib og Nidkærhed for Evangeliets Udbredelse.

Den øvrige Del af Formiddagsmødet blev benyttet af Eldsterne A. G. Johnson, L. Persson og P. G. Johnson.

Eftermiddag Kl. 2.

Kirkens Autoriteter bleve foreslaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Missionærerne bestiftede

til deres respektive Arbejdsmarker. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Præsident A. P. Anderson omtalte Guds Handlemaade med sine Born i alle Tidsaldrer, og Maaden, hvorpaa Herren aabenbarede sig og tilkjendegav sin Vilje til Fædrene, hvilke derved erholdt sand Kundskab om ham. Beviste fra Bibelen hvorledes Kristi Kirke var organiseret i Fortiden, og hvilke Principer Enhver maatte underkaste sig for at blive Medlem af samme. Der er ingen anden Vej udpeget, hvorved Menneskene kunne blive frelst, end den, som blev os vist af Frelseren og hans Apostle. Omtalte Kirkens Oplosning og dens fuldstændige Udryddelse af Jorden, samt Reformatorernes Fremkomst, som en Forberedelse for Evangeliets Gjengivelse i vor Tid. Opmuntrede Missionærerne til, med fornøjet Iver, at sprede Lys og Kundskab blandt vore Medmennesker. De givne Forjættelser ere værd at arbejde for, thi Profeten siger, at „de, der førte de Mange til Retfærdighed, skulle skinne som Stjernene, evindeligt og altid.“

Aften Kl. 6.

Præsident Edward S. Anderson hen-

lede de Forjættedes Opmærksomhed paa de Embedsmænd, som fandtes i Kristi Kirke i Fortiden, hvilke skulde karakterisere Kirken i alle Tidsaldrer. Omtalte Profetierne angaaende den mørke Tidsperiode, da Kristi Kirke ikke skulde findes paa Jorden; henviste til Apostlen Johannes og Profeten Daniels Forudsigelser vedrørende Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Oprettelse, og bar til Slutning et kraftigt Vidnesbyrd om Kirkens Organisation i denne Uddeling.

Eldste L. J. Henstrøm sagde, at „Rigets Evangelium“ bliver forkyndt af de Sidste-Dages Hellige, som en Forberedelse for Kristi anden Tilfommelse, hvilken nærmer sig med hurtige Skridt. Raadede Enhver til Omvendelse fra Synd og Ugudelighed, og til at annanne Evangeliet samt efterleve Guds Befalinger.

Et Præstedømsmøde blev ogsaa afholdt, i hvilket gode og nyttige Raad og Formaninger bleve givne af Præsidenterne Edward S. Anderson og A. P. Anderson.

J. W. Thelin,
Skriver.

Utah Angheder.

Hvert tiende Aar foretages en Optælling af Folkemængden i de Forenede Stater. I sidstledne Juni Maaned, da den sidste Optælling fandt Sted, var Utahs Indbyggerantal 206,498, hvilket udviser en Forøgelse af 62,535 — over 43 % — i Løbet af de sidste ti Aar. Utahs Indbyggerantal var i 1860: 40,273, i 1870: 86,786, i 1880: 143,963.

De fire største Byer i Utah har en Befolkning, som følger:

Saltjøstaden	44,771,	en Forøgelse af	24,003.
Ogden	14,919	„ — „	8,850.
Provo	5,153	„ — „	1,721.
Logan	4,624	„ — „	1,228.

Sejr over Mørkets Magt.

Mel.: O, min Fader, du som troner.

Mørke dybt indhyllet Jorden,
 Alt inge sov i Natten trygt:
 Hunger, Jordstjælv, Lyn og Torden,
 Uvej, Krige, Angst og Frygt,
 Alt forkyndte: Snart det Billed',
 Som Nebukadnesar saa
 Paa saa svage Fodder stillet,
 Fuldenbt er og falde maa.

Billedet — Alverdens Riger —
 Nærmer sig sin Ende snart;
 Stenen — Kristi Kirke — viger
 Ej af Bejen, men med Fart
 Kuller frem og sønderkrujer
 Alt, som falder i dens Vej
 Derfor højt vor Lovsang brujer;
 Thi vi ved, den standjer ej.

Attehundrede og treti
 Aar fra Kristi Fødsels Aar,
 Maanedens April, den sjette,
 Se vi Kristi Kirke staa
 Atter paa vor Jord oprettet,
 Af Jehovah selv grundlagt,
 Og ved Engle, som forjættet,
 Evgangeliet os bragt.

Lover Gud vor fælles Fader!
 Lover ham, som lod os se
 Dytet, i hvis Stin vi bader
 Hjertene, mens Af og Ve
 Over Babylon vi raabe;
 Thi vi ved, dens Fald er nær;
 Men vi glæde os og haabe
 Da ej mer' at være her.

Babel vil et Syn frembyde,
 Som Enhver vil grues ved,
 Naar Guds Engle skal udgøde
 Bredestaalerne herved.
 Sng med Fryd; thi snart vi vinde,
 Sejr over Mørkets Magt;
 Engelen skal Satan binde,
 Som Johannes haver sagt.

Tiden hurtig fremad iler,
 Bidnesbyrde bæres om.
 Tusindaarets Sol snart smiler
 Over Zion; Sodsfend', kom
 Lad os Bæret rulle fremad!
 Snart vor Trængsel Ende faar
 Her i Babel, naar vi hjemad
 Til Guds Zion glade gaar.

I n d h o l d.

Konferencen i Saltjøstaden	49	Ankomst af Missionærer	58
Præsident Woodruffs Erklæring.	50	Besikkelse	58
Præsident Cannons Tale	51	Fra Emigranterne	59
Lidt om Kvindens Arbejde i Zion	55	Skandinaviske Jubilæum	59
Red. Anm.:		Konferencemoderne i Stockholm . .	62
Bort Besøg i Missionen	56	Sejr over Mørkets Magt (Poesi) . .	64

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorengæsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterjen).